

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGI ODJEL

PREDMET ŠOŠ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 26211/13)

PRESUDA

STRASBOURG

1. prosinca 2015.

Ova će presuda postati konačna pod okolnostima utvrđenima u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Šoš protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Işıl Karakaş, *Predsjednica*,
Julia Laffranque,
Paul Lemmens,
Valeriu Griţco,
Ksenija Turković,
Jon Fridrik Kjølbro,
Georges Ravarani, *suci*,

i Abel Campos, *zamjenik tajnika Odjela*,

Nakon vijećanja zatvorenog za javnost 10. studenoga 2015.,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 26211/13) protiv Republike Hrvatske što ga je 3. travnja 2013. godine hrvatski državljaniin g. Vlatko Šoš („podnositelj”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”).

2. Podnositelja je zastupala gđa G. Grubeša, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj je naveo kako je njegovo zadržavanje u istražnom zatvoru bilo proizvoljno i pretjerano dugotrajno te kako nije bilo učinkovitog postupka revizije pred Ustavnim sudom u tom pogledu, protivno članku 5. stavcima 1. (c), 3. i 4. Konvencije.

4. Dana 3. lipnja 2013. Vlada je obaviještena o prigovorima, a ostatak zahtjeva proglašen je nedopuštenim.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

5. Podnositelj je rođen 1980. godine i živi u Zagrebu.

A. Kazneni postupak protiv podnositelja

6. Dana 19. svibnja 2011. Policijski nacionalni ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, Odjel za suzbijanje korupcije i

organiziranog kriminaliteta Split (u daljnjem tekstu: „policija”) podnio je kaznenu prijavu protiv podnositelja Državnom odvjetništvu, Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (u daljnjem tekstu: „Državno odvjetništvo”), navodeći kako je on sudjelovao u organiziranom neovlaštenom međunarodnom prometu drogama.

7. Na temelju opsežnih dokaza prikupljenih tijekom predistražnog postupka, uključujući putem mehanizama međunarodne pravne pomoći u kaznenim predmetima što su je pružile vlasti u Španjolskoj, Sloveniji i Nizozemskoj, te rezultata mjera tajnog nadzora, dana 20. svibnja 2011. Državno odvjetništvo otvorilo je istragu protiv podnositelja i devet drugih osoba osumnjičenih za neovlašteni promet drogama. Posebice, navelo se da je podnositelj zahtjeva sudjelovao u organiziranom neovlaštenom prometu drogama osiguravajući sredstva komuniciranja između drugih članova grupe.

8. Tijekom istrage, Državno odvjetništvo ispitalo je niz svjedoka i pribavilo daljnje opsežne dokaze od policije. Također je naložilo izradu nalaza i mišljenja vještaka za telekomunikacije i zatražilo pomoć pri pribavljanju dokaza od vlasti u Španjolskoj, Sloveniji, Češkoj Republici, Bosni i Hercegovini te Nizozemskoj.

9. Dana 9. studenoga 2011. Glavni državni odvjetnik Republike Hrvatske produljio je istragu za dodatnih šest mjeseci.

10. Nakon završetka istrage, dana 16. svibnja 2012., Državno odvjetništvo podnijelo je optužnicu protiv podnositelja i devet drugih okrivljenika Županijskom sudu u Splitu optuživši ih za neovlašteni promet drogama. Državno je odvjetništvo tvrdilo da je podnositelj zahtjeva omogućio komunikaciju između drugih članova grupe koja se bavila neovlaštenim međunarodnim prometom drogama.

11. Dana 18. svibnja 2012. sudac istrage proslijedio je optužnicu okrivljenicima, uputivši ih da mogu podnijeti svoje odgovore na optužnicu u roku od osam dana.

12. Dana 28. svibnja 2012. godine podnositelj zahtjeva osporio je optužbu, navodeći brojne materijalne i postupovne nedostatke.

13. Pred izvanraspravnim vijećem Županijskog suda u Splitu održano je nekoliko rasprava radi potvrđivanja optužnice. U međuvremenu, branitelji okrivljenika osporili su odluku o dopuštenosti dokaza pred Vrhovnim sudom.

14. Dana 23. studenoga 2012. godine, podnositelj je istaknuo prigovor Vrhovnom sudu zbog manjka revnosti u provođenju postupka. Istaknuo je kako Vrhovni sud još nije donio odluku o pitanju dopuštenosti dokaza, što je bilo nespojivo sa zahtjevom za dužnom pažnjom u provedbi postupka.

15. Dana 25. siječnja 2013. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu potvrdilo je optužnicu i uputilo predmet na suđenje.

16. Kazneni postupak protiv podnositelja još je uvijek u tijeku.

B. Odluke o pritvoru i istražnom zatvoru protiv podnositelja

17. Dana 19. svibnja 2011. podnositelj je uhićen u vezi s kaznenom prijavom što ju je protiv njega podnijela policija (vidi prethodni stavak 6.).

18. Sljedećeg dana, nakon saslušanja obrane podnositelja, Državno odvjetništvo naložilo je njegovo zadržavanje u pritvoru u trajanju od četrdeset osam sati.

19. Nakon pokretanja istrage protiv njega, dana 20. svibnja 2011., Državno odvjetništvo zatražilo je od suca istrage Županijskog suda u Splitu da odredi istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva. Također je zatražilo da se ostali okrivljenici zadrže u istražnom zatvoru.

20. Istoga je dana sudac istrage odobrio zahtjev i odredio istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva u trajanju od mjesec dana temeljem članka 123. stavka 1. točaka 2., 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od utjecaja na svjedoke, opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi). Također je odredio istražni zatvor protiv devet drugih okrivljenika u postupku. Mjerodavni dio odluke glasi:

„Osnovana sumnja da su osumnjičenici počinili predmetna kaznena djela proistječe iz kaznene prijave koju je podnijela [policija] i [popratnih materijala] ...

Istražni zatvor protiv svih osumnjičenika, osim Đ.F. i N.E. koji su privedeni u Španjolskoj, određen je temeljem članka 123. stavka 1. točke 2. Zakona o kaznenom postupku. Osumnjičenici Š.L. i D.J. ... još su uvijek na slobodi i stoga postoji opasnost, ako bi drugi osumnjičenici bili na slobodi, od ometanja pravilnog provođenja postupka utjecajem na [Š.L. i D.J.]. Dodatno, treba ispitati više svjedoka u pogledu predmetnih kaznenih djela ... i, kako oni poznaju osumnjičenike ili su njihovi rođaci, postoji opasnost da bi osumnjičenici, ako bi bili na slobodi, mogli ometati pravilno provođenje postupka utječući na svjedoke ...

Istražni zatvor određen je protiv svih osumnjičenika i temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku. S obzirom na razmjer navodne zločinačke aktivnosti, razdoblje u kojemu se ona odvijala, opseg udruženja [osumnjičenika], i činjenicu da su navodno prokrijumčarili više od 700 kilograma kokaina, od čega je 338 kilograma zaplijenjeno u Španjolskoj, ovaj sud smatra da to upućuje na posebne okolnosti koje opravdavaju bojazan kako bi oni mogli ponoviti kazneno djelo. ...

Istražni zatvor protiv svih osumnjičenika, osim S.R., također je određen temeljem članka 123. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku. Ovaj sud smatra nužnim odrediti istražni zatvor temeljem ove odredbe također kako bi osigurao pravilnu provedbu postupka, s obzirom da se predmet odnosi na posebno teško kazneno djelo iz članka 173. stavka 3. Kaznenog zakona za koje je propisana kazna dugotrajnog zatvora. Posebice, tvrdi se kako su osumnjičenici prokrijumčarili više od 700 kilograma kokaina koji se može upotrijebiti za izradu značajnog broja pojedinačnih doza i time ugroziti zdravlje velikog broja osoba. Štoviše, osumnjičenici su navodno djelovali na teritoriju nekoliko zemalja, gdje su organizirali mreže osoba pomažući im u počinjenju kaznenih djela, što upućuje na posebno organiziran i sustavan pristup u počinjenju kaznenih djela. Čini se kako su veliki iznosi novca također potrošeni za [distribuciju i] prijevoz droge iz Južne Amerike. Ovo upućuje, prema viđenju ovog suda, na to da su okolnosti kaznenog djela posebno teške i nadmašuju okolnosti u kojima se takva kaznena djela 'obično' počine ...”

21. Podnositelj zahtjeva osporio je odluku suca istrage pred izvanraspravnim vijećem Županijskog suda u Splitu tvrdeći da je sudac propustio uzeti u obzir opseg njegovog specifičnog sudjelovanja u navodnim kaznenim djelima o kojima je riječ. Istaknuo je kako je njegova navodna uloga u počinjenju djela bila rubna i nevažna, jer je njegova jedina veza s predmetom bila putem trećeg okrivljenika, kojeg je on poznavao od ranije, ali nije posumnjao u njegovu umiješanost u kaznena djela. Podnositelj zahtjeva također je naglasio da je on samozaposleni automehaničar te da ranije nikada nije bio u sukobu sa zakonom. Stoga je zatražio primjenu blažih mjera opreza radi osiguravanja njegovog prikladnog sudjelovanja u postupku.

22. Dana 6. lipnja 2011. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu odbilo je žalbe koje su podnijeli podnositelj zahtjeva i dva druga okrivljenika. Mjerodavni dio odluke glasi:

„Tvrdi se kako su osumnjičenici, djelujući unutar organizirane grupe, pribavili kokain u inozemstvu i prevezli ga u Hrvatsku sa svrhom njegove daljnje distribucije. Predmetni postupak ne tiče se samo teškog i društveno opasnog kaznenog djela, već postoje i druge konkretne okolnosti koje ukazuju na ozbiljnost predmeta. Osumnjičenici su pribavili drogu u Južnoj Americi, u velikim količinama od nekoliko stotina kilograma, i cijeli proces prijevoza droge zahtijevao je visok stupanj organizacije i distribucije poslova. Količina pronađene droge, i to oko 370 grama [*sic*] kokaina, veća je nego u drugim [sličnim predmetima]. Sudac istrage stoga je ispravno zaključio kako su u pogledu osumnjičenika S.K. i Vlatka Šoša okolnosti kaznenog djela posebno teške, što također opravdava bojazan da bi osumnjičenici mogli ponoviti kazneno djelo. Stoga postoje dovoljni razlozi za određivanje istražnog zatvora temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku.

...

Štoviše, kako je u daljnjem tijeku postupka, kako je to naznačeno u rješenju suca istrage, nužno ispitati više svjedoka koji imaju mjerodavna saznanja o predmetnim kaznenim djelima i poznaju osumnjičenike S.K., Vlatka Šoša i S.R., sudac istrage ispravno je odredio istražni zatvor temeljem članka 123. stavka 1. točke 2. Zakona o kaznenom postupku.

S obzirom da je rješenje suca istrage kojim se određuje istražni zatvor opravdano, nema osnova za prihvaćanje zahtjeva osumnjičenika, izloženih u žalbama, za zamjenom njihovog istražnog zatvora drugim mjerama.”

23. Dana 17. lipnja 2011., sudac istrage produljio je istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva za dva mjeseca temeljem članka 123. stavka 1. točaka 2., 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od utjecaja na svjedoke, opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi).

24. Podnositelj zahtjeva osporio je to rješenje tvrdeći da ono nema mjerodavnog obrazloženja u pogledu okolnosti predmeta što se odnose na njegovu specifičnu situaciju. Dana 7. srpnja 2011. izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu odbilo je njegove prigovore, potvrdivši obrazloženje suca istrage.

25. Dana 18. kolovoza 2011., sudac istrage produljio je istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva za dva mjeseca temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi). Utvrdio je da su svi mjerodavni svjedoci već ispitani i više ne postoji mogućnost zadržavanja podnositelja zahtjeva u istražnom zatvoru na temelju opasnosti od utjecaja na svjedoke. U pogledu ostalih osnova na koje se oslonio u određivanju istražnog zatvora protiv podnositelja zahtjeva, sudac istrage ponovio je svoje ranije zaključke.

26. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu protiv te odluke izvanraspravnom vijeću Županijskog suda u Splitu tvrdeći da se njegov istražni zatvor stalno produljuje bez pružanja ikakvog obrazloženja mjerodavnog za njegovu specifičnu situaciju. Također je zatražio da mu se istražni zatvor zamijeni istražnim zatvorom u domu.

27. Dana 27. rujna 2011. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu odbilo je podnositeljevu žalbu, potvrdivši zaključke suca istrage. Ono nije dalo nikakvo obrazloženje u vezi sa zahtjevom podnositelja za zamjenom njegovog istražnog zatvora istražnim zatvorom u domu.

28. Dana 18. listopada 2011., sudac istrage produljio je istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva za dva mjeseca temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi). Mjerodavni dio odluke glasi:

„Istražni zatvor određen je protiv svih osumnjičenika i temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku. S obzirom na razmjer navodne zločinačke aktivnosti, razdoblje u kojemu se ona odvijala, opseg udruženja [osumnjičenika] i činjenicu da su navodno prokrijumčarili više od 700 kilograma kokaina, od čega je 338 kilograma zaplijenjeno u Španjolskoj, ovaj sud smatra da to upućuje na posebne okolnosti koje opravdavaju bojazan kako bi oni mogli ponoviti kazneno djelo. ...

Istražni zatvor protiv svih osumnjičenika, osim S.R., također je određen temeljem članka 123. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku. Ovaj sud smatra nužnim odrediti istražni zatvor temeljem ove odredbe također kako bi osigurao pravilnu provedbu postupka, s obzirom da se predmet odnosi na posebno teško kazneno djelo iz članka 173. stavka 3. Kaznenog zakona za koji je propisana kazna dugotrajnog zatvora. Posebice, tvrdi se kako su osumnjičenici prokrijumčarili više od 700 kilograma kokaina koji se može upotrijebiti za izradu značajnog broja pojedinačnih doza i time ugroziti zdravlje velikog broja osoba. Štoviše, osumnjičenici su navodno djelovali na teritoriju nekoliko zemalja, gdje su organizirali mreže osoba pomažući im u počinjenju kaznenih djela, što upućuje na posebno organiziran i sustavan pristup u počinjenju kaznenih djela. Čini se da su veliki iznosi novca također potrošeni za [distribuciju i] prijevoz droge iz Južne Amerike. Ovo upućuje, prema viđenju ovog suda, na to da su okolnosti kaznenog djela bile posebno teške i nadmašuju okolnosti u kojima se takva kaznena djela ‚obično‘ počine ...”

29. Podnositelj je protiv navedenog rješenja izjavio žalbu, zatraživši puštanje na slobodu i primjenu blažih mjera opreza. Dana 28. listopada 2011. izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu odbilo je njegovu žalbu kao neosnovanu, ponavljajući svoje prethodne tvrdnje bez pružanja dodatnog obrazloženja za odbijanje podnositeljevog zahtjeva.

30. Dana 15. studenoga 2011. godine podnositelj je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske protiv tih rješenja, tvrdeći da dana obrazloženja za njegov neprekinuti istražni zatvor nisu ni mjerodavna ni dovoljna. Istaknuo je kako je Županijski sud u Splitu skupno produljio istražni zatvor svim okrivljenicima u postupku, ne uzimajući u obzir njegove konkretne tvrdnje.

31. Dana 18. studenoga 2011., sudac istrage produljio je istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva za dodatna dva mjeseca temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi). U svojem rješenju sudac istrage izjavio je kako se početne osnove za zadržavanje podnositelja zahtjeva u istražnom zatvoru nisu promijenile. Sudac je također primijetio kako će istraga, zbog složenosti predmeta, biti produljena za dodatnih šest mjeseci.

32. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu na to rješenje tvrdeći da ono nema mjerodavnog obrazloženja. Također je zatražio puštanje na slobodu uz davanje jamstva ili primjenu drugih blažih mjera opreza.

33. Dana 6. prosinca 2011., izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu odbilo je podnositeljevu žalbu kao neosnovanu, ponavljajući svoje prethodne tvrdnje. Odlučilo je kako, u svjetlu težine predmetnih djela, nije moguće zamijeniti istražni zatvor, određen protiv podnositelja zahtjeva, blažim mjerama opreza niti ga se može pustiti na slobodu uz davanje jamstva.

34. Dana 9. i 16. prosinca 2011., podnositelj zahtjeva zatražio je od Ustavnog suda Republike Hrvatske da donese odluku po njegovoj ustavnoj tužbi od 15. studenoga 2011. (vidi prethodni stavak 30.).

35. Dana 22. prosinca 2011. Ustavni sud proglasio je podnositeljevu ustavnu tužbu od 15. studenoga 2011. nedopuštenom iz razloga što je u međuvremenu doneseno novo rješenje o njegovom istražnom zatvoru, i to dana 18. studenoga 2011. (vidi prethodni stavak 31.) i on više nije bio u istražnom zatvoru zbog rješenja koje je osporavao. Ta je odluka dostavljena punomoćniku podnositelja dana 10. siječnja 2012.

36. Dana 18. siječnja 2012., sudac istrage produljio je istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva za dodatna dva mjeseca temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi) na temelju toga što se mjerodavne okolnosti koje su opravdavale njegovo zadržavanje u istražnom zatvoru ostale nepromijenjene.

37. Podnositelj zahtjeva uložio je žalbu protiv naprijed navedenog rješenja, tvrdeći da ono ne sadrži mjerodavno obrazloženje uz zahtjev da mu istražni zatvor bude zamijenjen blažom mjerom opreza.

38. Dana 31. siječnja 2012. godine, izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu odbilo je podnositeljevu žalbu kao neosnovanu, ponavljajući

svoje ranije tvrdnje u pogledu nužnosti daljnjeg istražnog zatvora određenog protiv okrivljenika.

39. Dana 14. veljače 2012. podnositelj je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu, tvrdeći kako je sud, prilikom produljenja njegovog istražnog zatvora tijekom istrage, uvijek koristio isti izričaj i fraze. Istaknuo je kako je Županijski sud u Splitu propustio provesti ispravno ocjenjivanje nužnosti njegova neprekinutog zadržavanja u istražnom zatvoru budući da su njegova rješenja bile puke reprodukcije istog izričaja danog u prvom rješenju od 20. svibnja 2011. kojim je protiv njega određen istražni zatvor.

40. Dana 22. veljače 2012. Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu podnositelja kao neosnovanu, potvrdivši obrazloženje Županijskog suda u Splitu. Mjerodavni dio odluke glasi:

„Osporavano rješenje suca istrage ... pruža detaljno i jasno obrazloženje u pogledu mjerodavnih pravnih okolnosti povezanih s [istražnim zatvorom određenim protiv] podnositelja tužbe.

Ustavni sud smatra da su osporavana rješenja u skladu s mjerodavnim ustavnim [zahtjevima] u pogledu produljenja istražnog zatvora određenog protiv podnositelja žalbe temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznom postupku.”

41. Dana 16. ožujka 2012., sudac istrage produljio je istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva za dodatna dva mjeseca temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi) na temelju toga što se ništa nije promijenilo u pogledu mjerodavnih okolnosti koje su opravdavale njegov neprekinuti istražni zatvor.

42. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu protiv tog rješenja, ponavljajući svoj zahtjev za puštanjem na slobodu i primjenom blažih mjera opreza.

43. Dana 29. ožujka 2012. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu odbilo je podnositeljevu žalbu kao neosnovanu, ponavljajući svoje prethodne tvrdnje. Utvrdilo je kako nije moguće pustiti ga na slobodu i primijeniti blaže mjere opreza uzimajući u obzir posebnu težinu i ozbiljnost optužbi protiv njega.

44. Nakon podnošenja optužnice protiv podnositelja zahtjeva Županijskom sudu u Splitu (vidi prethodni stavak 10.) dana 18. svibnja 2012. godine, izvanraspravno vijeće toga suda produljilo je istražni zatvor određen protiv podnositelja do suđenja temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi) bez određivanja ikakvih vremenskih ograničenja istražnog zatvora. Mjerodavni dio odluke glasi:

„Protiv okrivljenika:

...

9. Vlatko Šoš ...

produljuje se istražni zatvor i on se treba dalje nastaviti

... temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku ...

Obrazloženje

...

Osnovana sumnja da su osumnjičeni počinili predmetna kaznena djela proistječe iz optužnice koju je podnijelo [Državno odvjetništvo] i dokaza navedenih u optužnici.

...

U pogledu okrivljenika P.Ć., M.V., A.Ć., S.K. i Vlatka Šoša istražni zatvor je produljen temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku. S obzirom na razmjer navodne zločinačke aktivnosti, razdoblje u kojemu se ona odvijala, opseg udruženja [okrivljenika] i činjenicu da su navodno prokrijumčarili velike količine kokaina u svrhu njegove daljnje distribucije, od čega je 338 kilograma zaplijenjeno u Španjolskoj, ovo vijeće smatra da to upućuje na posebne okolnosti koje opravdavaju bojazan kako bi oni mogli ponoviti kazneno djelo.

Istražni zatvor određen protiv okrivljenika P.Ć., M.V., A.Ć., S.K. i Vlatka Šoša također je produljen temeljem članka 123. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku. Ovo vijeće smatra da se predmet odnosi na posebno teško kazneno djelo iz članka 173. stavka 3. Kaznenog zakona za koji je propisana kazna dugotrajnog zatvora. Posebice, sama činjenica da se [predmet] odnosi na velik broj osoba organiziranih u zločinačko udruženje sa svrhom preprodaje velikih količina kokaina, za koju je svrhu okrivljenik P.Ć. organizirao zločinačko udruženje u Hrvatskoj, kao i činjenica da pothvat preprodaje velikih količina droge, poput one što su je krijumčarili okrivljenici, ne poduzimaju pojedinci koji nisu svjesni preprodaje, ukazuje na to da su okolnosti kaznenog djela posebno ozbiljne. Okrivljenici su optuženi za djelovanje na temelju pripremljenog plana i sporazuma za trajnu preprodaju velikih količina kokaina i u razdoblju od siječnja 2010. do 19. svibnja 2011. oni su prokrijumčarili velike količine [te droge] za potrebe daljnje distribucije. Neosporena čistoća posljednje pošiljke zaplijenjenog kokaina, koja iznosi 338,29 kilograma, znači da se ona mogla upotrijebiti za izradu najmanje 3.000 doza za pojedinačno korištenje ... koje su na crnom tržištu mogle ugroziti zdravlje velikog broja osoba. Ove okolnosti kaznenog djela nadmašuju uobičajene okolnosti počinjenja [takvih kaznenih djela] i stoga one upućuju na njegovu posebnu težinu.”

45. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske protiv prethodnog rješenja, tvrdeći kako Županijski sud u Splitu nije dao niti jedan mjerodavan razlog kojim bi se opravdao neprekinuti istražni zatvor. Posebno je istaknuo kako pojedinačne okolnosti njegova predmeta nisu proučene, kao primjerice činjenica da on nije imao nikakvih ranijih sukoba sa zakonom. To je dovelo u pitanje zaključke Županijskog suda u Splitu da bi on mogao ponoviti kazneno djelo. Također je zahtijevao da mu istražni zatvor bude zamijenjen blažim mjerama opreza.

46. Dana 15. lipnja 2012. Vrhovni sud odbio je žalbu podnositelja kao neosnovanu, potvrdivši rješenje Županijskog suda u Splitu. On nije ispitao mogućnost zamjene istražnog zatvora podnositelja zahtjeva primjenom drukčijih mjera opreza. U pogledu konkretnih tvrdnji podnositelja zahtjeva, Vrhovni sud je odlučio:

„Važnost razloga koji čine istražni zatvor temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku nužnom i jedinom prikladnom mjerom za sprečavanje opasnosti ponavljanja kaznenog djela nije dovedena u pitanje tvrdnjama iz žalbe okrivljenika S.K. i Vlatka Šoša da nisu ranije kažnjavani. Činjenica da je ... prije svojeg uhićenja [Vlatko Šoš] bio poznat kao marljiva i pristojna osoba koja je zarađivala novac radeći kao automehaničar može se uzeti u obzir prilikom izricanja kazne, u slučaju osuđujuće presude protiv njega.”

47. Dana 13. kolovoza 2012., izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu ponovno je produljilo istražni zatvor određen protiv podnositelja zahtjeva temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi) ponovivši svoje prethodne tvrdnje bez određivanja ikakvih vremenskih ograničenja istražnog zatvora određenog protiv podnositelja. Ono nije ispitalo mogućnost zamjene njegova istražnog zatvora primjenom blažih mjera opreza.

48. Podnositelj je osporio rješenje Županijskog suda u Splitu pred Vrhovnim sudom, tvrdeći da su sudovi produljivali njegov istražni zatvor kroz cijelo to razdoblje stalno ponavljajući iste fraze i gotovo identičan izričaj i bez prikladnog ocjenjivanja pojedinačnih okolnosti njegova predmeta. Također je zahtijevao da mu istražni zatvor bude zamijenjen blažim mjerama opreza.

49. Dana 12. rujna 2012. Vrhovni sud odbio je žalbu podnositelja kao neosnovanu, na temelju toga što nije postojalo ništa što bi dovelo u pitanje zaključke Županijskog suda u Splitu u pogledu nužnosti njegova daljnjeg zadržavanja u istražnom zatvoru. Također je naglasio kako, uzimajući u obzir težinu optužbi i postojeći rizik ponavljanja kaznenog djela, nije moguće zamijeniti istražni zatvor određen protiv podnositelja blažim mjerama opreza.

50. Dana 22. listopada 2012., podnositelj je podnio ustavnu tužbu protiv prethodnog rješenja. Tvrдио je da su niži sudovi neprekidno produljivali njegov istražni zatvor tijekom cijelog postupka, uvijek koristeći iste stereotipne izraze i fraze. Smatrao je, stoga, da oni nisu naveli nikakve mjerodavne i dovoljne razloge za njegovo daljnje zadržavanje u istražnom zatvoru. Istaknuo je način na koji su sročena rješenja kojim mu se produljuje istražni zatvor i činjenicu da mu je istražni zatvor produljivan tijekom suđenja bez određivanja ikakvih vremenskih ograničenja.

51. Dana 6. studenoga 2012. Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu podnositelja kao neosnovanu, potvrđujući obrazloženja nižih sudova. Posebice je presudio kako slijedi:

„Ustavni sud utvrđuje u ovom predmetu da su osporavana rješenja usvojena na temelju pažljivog ocjenjivanja razloga koji opravdavaju produljenje istražnog zatvora određenog protiv podnositelja tužbe od strane nadležnih sudova u svjetlu posebnih okolnosti predmeta (opseg zločinačke aktivnosti, količina i vrijednost droge, visok stupanj organizacije i povezanost s drugim okrivljenicima s jasno raspodijeljenim zadacima pri izvršavanju zločinačke aktivnosti, kontinuitet zločinačke aktivnosti,

vremensko razdoblje u kojemu se odvijala, odlučnost [u zločinu], i činjenica da je predmetno kazneno djelo kažnjivo kaznom dugotrajnog zatvora) i to što su [nadležni sudovi] pružili dovoljne razloge kojima se opravdava [istražni zatvor].”

52. Dana 9. studenoga 2012., izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu produljilo je istražni zatvor određen protiv podnositelja zahtjeva temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi) bez određivanja ikakvih vremenskih ograničenja istražnog zatvora. Mjerodavni dio odluke glasi:

„U pogledu okrivljenika P.Ć., M.V., A.Ć., S.K. i Vlatka Šoša istražni zatvor je produljen temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku. S obzirom na razmjer navodne zločinačke aktivnosti, razdoblje u kojemu se ona odvijala, opseg udruženja [okrivljenika], i činjenicu da su navodno prokrijumčarili velike količine kokaina u svrhu njegove daljnje distribucije, od čega je 338 kilograma zaplijenjeno u Španjolskoj, ovo vijeće smatra da to upućuje na posebne okolnosti koje opravdavaju bojazan kako bi oni mogli ponoviti kazneno djelo.

Istražni zatvor određen protiv okrivljenika P.Ć., M.V., A.Ć., S.K. i Vlatka Šoša također je produljen temeljem članka 123. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku. Ovo vijeće smatra da se predmet odnosi na posebno teško kazneno djelo iz članka 173. stavka 3. Kaznenog zakona za koji je propisana kazna dugotrajnog zatvora. Posebice, sama činjenica da se [predmet] odnosi na velik broj osoba organiziranih u zločinačko udruženje sa svrhom preprodaje velikih količina kokaina, za koju je svrhu okrivljenik P.Ć. organizirao zločinačko udruženje u Hrvatskoj, kao i činjenica da pothvat preprodaje velikih količina droge, poput one što su je krijumčarili okrivljenici, ne poduzimaju pojedinci koji nisu svjesni preprodaje, ukazuje na to da su okolnosti kaznenog djela bile posebno ozbiljne. Okrivljenici su optuženi za djelovanje na temelju pripremljenog plana i sporazuma za trajnu preprodaju velikih količina kokaina i u razdoblju od siječnja 2010. do 19. svibnja 2011. oni su prokrijumčarili velike količine [te droge] za potrebe daljnje distribucije. Neosporena čistoća posljednje pošiljke zaplijenjenog kokaina koja iznosi 338,29 kilograma, znači da se ona mogla upotrijebiti za izradu najmanje 3.000 doza za pojedinačno korištenje ... koje su na crnom tržištu mogle ugroziti zdravlje velikog broja osoba. Ove okolnosti kaznenog djela nadmašuju uobičajene okolnosti počinjenja [takvih kaznenih djela], i stoga one upućuju na posebnu težinu optužbi.”

53. Podnositelj je podnio žalbu protiv prethodnog rješenja Vrhovnog suda. Dana 28. studenoga 2012., Vrhovni sud odbio je njegovu žalbu kao neosnovanu, potvrdivši rješenje Županijskog suda u Splitu.

54. Dana 25. siječnja 2013., izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu produljilo je istražni zatvor određen protiv podnositelja zahtjeva temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi) ponovivši formulaciju svojeg prethodnog rješenja bez određivanja ikakvih vremenskih ograničenja istražnog zatvora.

55. Podnositelj je podnio žalbu protiv rješenja o istražnom zatvoru Vrhovnom sudu, tvrdeći kako ono ne sadrži mjerodavno i dovoljno obrazloženje.

56. Dana 20. veljače 2013. Vrhovni sud utvrdio je kako se istražni zatvor određen podnositelju zahtjeva ima produljiti samo temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela). Obrazložio je kako je izmjenama Kaznenog zakona iz 2013. određeno kako je predmetno djelo kažnjivo kaznom zatvora u trajanju od tri do petnaest godina, a ne više kaznom dugotrajnog zatvora. Stoga nije bilo moguće zadržati podnositelja zahtjeva na temelju težine optužbi zbog toga što je mogućnost izricanja kazne dugotrajnog zatvora bio jedan od uvjeta za produljenje istražnog zatvora temeljem članka 123. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku (težina optužbi).

57. Dana 20. travnja 2013. izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu produljilo je istražni zatvor određen protiv podnositelja zahtjeva temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela), pozivajući se na svoje prethodno obrazloženje i bez određivanja ikakvih vremenskih ograničenja istražnog zatvora.

58. Podnositelj je protiv tog rješenja podnio žalbu Vrhovnom sudu, ponovivši da njegovo kontinuirano zadržavanje u istražnom zatvoru nije utemeljeno na mjerodavnim i dovoljnim razlozima. Dana 24. svibnja 2013. Vrhovni sud odbio je njegovu žalbu kao neosnovanu.

59. U međuvremenu, dana 17. svibnja 2013., nakon isteka najduljeg trajanja istražnog zatvora podnositelja, izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu iznimno je produljilo ovo vremensko ograničenje njegova istražnog zatvora za šest mjeseci, pozivajući se na članak 35. Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (vidi stavak 71. u daljnjem tekstu). Presudilo je da bi vremenski rok njegova zadržavanja u istražnom zatvoru prije donošenja prvostupanjske presude istekao 19. studenoga 2013.

60. Podnositelj je osporio produljenje vremenskog ograničenja njegova istražnog zatvora pred Vrhovnim sudom, tvrdeći da je takva mjera nerazumna. Istaknuo je kako prvostupanjska presuda ne bi mogla biti donesena prije 19. studenoga 2013. s obzirom da je do tog trenutka zakazano samo pripremno ročište. Podnositelj zahtjeva također je ustvrdio kako osporavano rješenje ne sadrži mjerodavno i dovoljno obrazloženje kojim bi se opravdalo njegovo daljnje zadržavanje u istražnom zatvoru na temelju opasnosti od ponavljanja kaznenog djela.

61. Dana 7. lipnja 2013. Vrhovni sud odbio je žalbu podnositelja kao neosnovanu, potvrdivši rješenje o produljenju vremenskog ograničenja njegova istražnog zatvora.

62. Dana 2. kolovoza 2013., izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu produljilo je istražni zatvor određen protiv podnositelja zahtjeva temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela), ponovivši svoje prethodno obrazloženje i bez određivanja ikakvog vremenskog ograničenja istražnog

zatvora. Također je presudilo da nije moguće zamijeniti istražni zatvor određen protiv podnositelja zahtjeva blažim mjerama opreza.

63. Podnositelj je osporio to rješenje pred Vrhovnim sudom, tvrdeći da je, u svjetlu svih okolnosti predmeta, njegovo daljnje zadržavanje u istražnom zatvoru nerazumno.

64. Dana 9. rujna 2013. Vrhovni sud odbio je žalbu podnositelja, potvrdivši rješenje Županijskog suda u Splitu.

65. Dana 19. studenoga 2013. podnositelj je pušten na slobodu jer je istekao najdulji zakonski rok njegova zadržavanja u istražnom zatvoru.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

A. Mjerodavno domaće pravo

1. *Ustav Republike Hrvatske*

66. Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine br. 56/1990, 135/1997, 8/1998, 113/2000, 124/2000, 28/2001, 41/2001, 55/2001, 76/2010, 85/2010 i 5/2014) glase kako slijedi:

Članak 22.

„Čovjekova je sloboda i osobnost nepovrediva.

Nikom se ne smije oduzeti ili ograničiti sloboda, osim kada je to određeno zakonom, o čemu odlučuje sud.”

2. *Ustavni zakon o Ustavnom sudu*

67. Mjerodavni dio Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine br. 49/2002) glasi:

Članak 62.

„1. Svatko može podnijeti Ustavnom sudu ustavnu tužbu ako smatra da mu je pojedinačnim aktom tijela državne vlasti, tijela jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave ili pravne osobe s javnim ovlastima, kojim je odlučeno o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela, povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda zajamčena Ustavom, odnosno Ustavom zajamčeno pravo na lokalnu i područnu (regionalnu) samoupravu (u daljnjem tekstu: ustavno pravo) ...

2. Ako je zbog povrede ustavnih prava dopušten drugi pravni put, ustavna tužba može se podnijeti tek nakon što je taj pravni put iscrpljen.”

3. *Kazneni zakon*

68. Mjerodavna odredba Kaznenog zakona, (Narodne novine br. 110/1997, 27/1998, 129/2000, 51/2001, 105/2004, 84/2005, 71/2006, 110/2007, 152/2008 i 57/2011) određuje:

Zlouporaba opojnih droga**Članak 173.**

» ...

(2) Tko neovlašteno proizvodi, prerađuje, prodaje ili nudi na prodaju, ili radi prodaje kupuje, drži ili prenosi, ili posreduje u prodaji ili kupnji, ili na drugi način neovlašteno stavlja u promet stvari ili pripravke koji su propisom proglašeni opojnim drogama, kaznit će se kaznom zatvora najmanje tri godine.

(3) Ako je kazneno djelo iz stavka 2. ovoga članka počinilo više osoba koje su se udružile radi činjenja tih djela, ili je počinitelj toga kaznenog djela organizirao mrežu preprodavatelja ili posrednika, počinitelj će se kazniti kaznom zatvora najmanje pet godina, ili kaznom dugotrajnog zatvora.”

69. Mjerodavne odredbe novog Kaznenog zakona (Narodne novine br. 125/2011 i 144/2012), koje su stupile na snagu 1. siječnja 2013., određuju:

Neovlaštena proizvodnja i promet droga**Članak 190.**

» ...

(2) Tko proizvede, preradi, prenese, izveze ili uveze, nabavi ili posjeduje [opojne droge] koje su namijenjene neovlaštenoj prodaji ili stavljanju na drugi način u promet ili ih neovlašteno ponudi na prodaju, proda ili posreduje u prodaji ili kupnji ili na drugi način neovlašteno stavi u promet [opojne droge], kaznit će se kaznom zatvora od jedne do dvanaest godina.”

Počinjenje kaznenog djela u sastavu zločinačkog udruženja**Članak 329.**

„(1) Tko znajući za cilj zločinačkog udruženja ili njegove kriminalne aktivnosti počini kazneno djelo u sastavu takvog udruženja ... kaznit će se:

...

4. za kazneno djelo za koje je propisana gornja granica kazne deset ili dvanaest godina kaznom zatvora od tri do petnaest godina”.

4. Zakon o kaznenom postupku

70. Mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine br. 152/2008, 76/2009, 80/2011, 121/2011, 91/2012, 143/2012 i 56/2013) određuju:

Mjere opreza

Članak 98.

„(1) U slučaju kad postoje okolnosti iz članka 123. ovog Zakona zbog kojih je moguće odrediti istražni zatvor ... sud i državni odvjetnik će, ako se ista svrha može ostvariti mjerom opreza, ... odrediti primjenu jedne ili više takvih mjera. ...

(2) Mjere opreza jesu:

- 1) zabrana napuštanja boravišta,
- 2) zabrana posjećivanja određenog mjesta ili područja,
- 3) obveza redovitog javljanja određenoj osobi ili državnom tijelu,
- 4) zabrana približavanja određenoj osobi,
- 5) zabrana uspostavljanja ili održavanja veze s određenom osobom,
- 6) zabrana obavljanja određene poslovne aktivnosti,
- 7) privremeno oduzimanje putne i druge isprave za prijelaz državne granice,
- 8) privremeno oduzimanje dozvole za upravljanje motornim vozilom. ...”

Jamstvo

Članak 102.

„(1) Istražni zatvor određen iz razloga navedenih u članku 123. stavku 1. točki 1. do 4. ovog Zakona, može se ukinuti ako okrivljenik ili tko drugi za njega dade jamstvo, a sam okrivljenik obeća da se neće kriti i da bez odobrenja neće napustiti svoje boravište, da neće ometati kazneni postupak i da neće počinuti novo kazneno djelo.

(2) U rješenju o određivanju istražnog zatvora, sud može odrediti visinu jamstva koja može zamijeniti istražni zatvor. Jamstvo uvijek glasi na svotu novca koja se određuje s obzirom na težinu kaznenog djela, osobne okolnosti te imovno stanje okrivljenika.

(3) Ako ocijeni da jamstvo ne može zamijeniti istražni zatvor, sud će navesti okolnosti zbog kojih nalazi da je [tome tako].

(4) Uz jamstvo sud može odrediti jednu ili više mjera opreza kao uvjet jamstva.”

Opće odredbe o istražnom zatvoru

Članak 122.

„(1) Čim prestanu razlozi zbog kojih je istražni zatvor određen, on se mora ukinuti i zatvorenika se mora pustiti na slobodu.

(2) Pri odlučivanju o istražnom zatvoru, posebno o njegovu trajanju, vodit će se posebno računa o razmjeru između težine počinjenog kaznenog djela, kazne koja se, prema podacima kojima raspolaže sud, može očekivati u postupku i potrebe određivanja i trajanja istražnog zatvora.

...

(4) U predmetu u kojemu je određen istražni zatvor postupa se osobito žurno ...”

Osnove za određivanje istražnog zatvora**Članak 123.**

„(1) Istražni zatvor se može odrediti ako postoji osnovana sumnja da je određena osoba počinila kazneno djelo i ako:

...

2. osobite okolnosti upućuju na opasnost da će uništiti, sakriti, izmijeniti ili krivotvoriti dokaze ili tragove važne za kazneni postupak ili da će ometati kazneni postupak utjecajem na svjedoke, vještake, sudionike ili prikriivače,

3. osobite okolnosti upućuju na opasnost da će ponoviti kazneno djelo...,

4. je istražni zatvor nužan radi neometanog odvijanja postupka za kazneno djelo za koje je propisana kazna dugotrajnog zatvora i kod kojeg su okolnosti počinjenja kaznenog djela posebno teške.”

Rješenje o određivanju i produljenju istražnog zatvora**Članak 124.**

„(1) Istražni zatvor se određuje i produljuje pisanim rješenjem nadležnog suda.

(2) Izreka rješenja o istražnom zatvoru sadrži, ...:

1) ako se provodi istraga, naznaku naloga o provođenju istrage povodom kojega je doneseno rješenje o istražnom zatvoru,

2) zakonsku osnovu za istražni zatvor,

3) rok na koji je određen istražni zatvor,

4) odredbu o uračunavanju vremena za koje je osoba koja se zatvara bila lišena slobode prije donošenja rješenja o istražnom zatvoru s naznakom trenutka uhićenja,

5) visinu jamstva koje može zamijeniti istražni zatvor.

(3) U obrazloženju rješenja o istražnom zatvoru će se određeno i potpuno izložiti činjenice i dokazi iz kojih proizlazi postojanje osnovane sumnje da je okrivljenik počinio kazneno djelo i razloga [za zadržavanje u istražnom zatvoru], razloga zbog kojih sud smatra da se svrha istražnog zatvora ne može ostvariti drugom blažom mjerom, kao i razloga visine jamstva.

...”

Trajanje istražnog zatvora

Članak 131.

„...“

(3) U rješenju o istražnom zatvoru nakon podnošenja optužnice ne određuje se rok [njegovog] trajanja, ali će sud svaka dva mjeseca, do izricanja nepravomoćne presude, računajući od dana pravomoćnosti prethodnog rješenja o istražnom zatvoru, ispitivati postoje li zakonski uvjeti za daljnju primjenu istražnog zatvora, te ga [na temelju toga ispitivanja] rješenjem produljiti ili ukinuti. ...”

Članak 133.

„(1) Do donošenja presude suda prvog stupnja istražni zatvor može trajati najdulje:

...

5. dvije godine ako se za kazneno djelo može izreći kazna zatvora preko osam godina,

...”

5. Zakon o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta

71. Mjerodavna odredba Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (Narodne novine br. 76/2009, 116/2010, 145/2010, 57/2011 i 136/2012) određuje kako slijedi:

Članak 35.

„(1) Sveukupni rok trajanja istražnog zatvora u prethodnom postupku, ako je istraga produljena (članak 230. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku) može iznositi dvanaest mjeseci. ...

(2) Ako je u istrazi pritvor produljen prema odredbi prethodnoga stavka, sveukupni rok trajanja istražnog zatvora iz članka 130. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku produžuje se za šest mjeseci.”

B. Relevantna praksa

72. Dana 13. siječnja 2014., u svojoj odluci U-III-5449/2013, Ustavni sud odlučio je da on treba izmijeniti svoj pristup predmetima gdje je podnesena ustavna tužba protiv rješenja o istražnom zatvoru koje je u međuvremenu zamijenjeno novim rješenjem o istražnom zatvoru prije no što je Ustavni sud usvojio rješenje po njoj. Smatrao je da, u svjetlu zahtjeva temeljem članka 5. stavka 4. Konvencije, treba ispitati meritum takvih prigovora. Mjerodavni dio odluke glasi:

„6. Praksa [Suda] u odnosu na Hrvatsku pokazuje da je Ustavni sud dužan preispitati navedena stajališta u svjetlu članka 5. stavka 4. [Konvencije].

...

Ustavni sud dužan je, međutim, uskladiti svoju praksu sa zahtjevima članka 5. stavka 4. Konvencije. To u konkretnom slučaju znači da je Ustavni sud dužan meritorno ispitati prigovore podnositelja ustavne tužbe protiv osporenih rješenja o produljenju određenog mu istražnog zatvora, iako su ta rješenja prestala važiti ... prije okončanja postupka pred Ustavnim sudom. ...”

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 5. STAVKA 3. KONVENCIJE

73. Podnositelj prigovara da je njegov kontinuirani boravak u istražnom zatvoru bio arbitraran te nije bio utemeljen na mjerodavnim i dovoljnim razlozima. Pozvao se na članak 5. stavke 1. (c) i 3. Konvencije. Sud, kao gospodar pravne karakterizacije činjenica predmeta (vidi, na primjer, *Margaretić protiv Hrvatske*, br. 16115/13, stavak 75., 5. lipnja 2014.), smatra da se ovaj prigovor treba ispitati temeljem članka 5. stavka 3. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Svatko uhićen ili pritvoren u uvjetima predviđenim stavkom 1.c) ovoga članka ... ima pravo u razumnom roku biti suđen ili pušten na slobodu do suđenja. Puštanje na slobodu može se uvjetovati davanjem jamstva da će ta osoba pristupiti suđenju.”

A. Dopuštenost

74. Sud primjećuje da ovaj zahtjev nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. (a) Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

(a) Podnositelj zahtjeva

75. Podnositelj tvrdi da je njegovo zadržavanje u istražnom zatvoru bilo pretjerano dugo te nije bilo utemeljeno na mjerodavnim i dovoljnim razlozima. Naglasio je kako domaći sudovi, pri produljivanju njegova istražnog zatvora u predmetnom razdoblju, nisu naveli nikakve uvjerljive razloge kojima se opravdava njegovo lišavanje slobode. Zapravo, od samog početka njegova lišavanja slobode oni su tek ponavljali iste stereotipne formulacije bez provedbe nužnog ocjenjivanja posebnih okolnosti predmeta. Štoviše, nakon podnošenja optužnice pred nadležnim sudom, domaći sudovi, u svojim rješenjima kojima mu se produljivao istražni zatvor, nisu odredili vremenske rokove za nastavljene istražni zatvor.

76. Podnositelj nadalje tvrdi da domaća tijela vlasti nisu pokazala „osobitu žurnost” u provedbi postupka, s obzirom da je on pritvoren 19. svibnja 2011., a optužnica protiv njega nije potvrđena do 25. siječnja 2013. U tim okolnostima, njegov se istražni zatvor u biti pretvorio u zatvorsku kaznu i izgubio je svoju svrhu mjere opreza. Podnositelj zahtjeva je također istaknuo kako domaći sudovi nikada nisu stvarno razmotrili mogućnost zamjene njegova istražnog zatvora blažim mjerama opreza, već su jednostavno odbijali svaki prijedlog koji je on dao u tom pogledu.

(b) Vlada

77. Vlada tvrdi da je istražni zatvor određen protiv podnositelja bio u potpunosti u skladu s uvjetima mjerodavnog domaćeg prava i da je bio temeljen na mjerodavnim i dovoljnim razlozima. Posebice, vremenski rokovi njegova zadržavanja u istražnom zatvoru nisu određivani u rješenjima kojima se produljuje istražni zatvor nakon podnošenja optužnice zbog toga što to nije potrebno prema mjerodavnom domaćem pravu. Ipak, u svakoj prigodi, domaća tijela vlasti su posvetila dužnu pažnju nužnosti nastavljanja njegova zadržavanja u istražnom zatvoru i ispitala posebne okolnosti predmeta koje opravdavaju nastavak lišavanja njegove slobode.

78. Prema mišljenju Vlade, nije bilo nikakve sumnje kako je tijekom cijelog razdoblja zadržavanja u istražnom zatvoru određenom protiv podnositelja zahtjeva postojala osnovana sumnja da je on počinio predmetno kazneno djelo. Štoviše, tijekom istrage, domaća tijela vlasti pozvala su se na opravdanu bojazan da bi on mogao potaknuti svjedoke na davanje lažnih iskaza, no kada su svjedoci ispitani, ona mu nisu produljila istražni zatvor po toj osnovi. Domaća tijela vlasti također su utvrdila da su posebne okolnosti predmeta i način na koji je predmetno kazneno djelo počinjeno upućivali na to da bi ga podnositelj mogao ponovo počiniti kazneno djelo. K tome, ona su se u početku pozvala na težinu optužbi kao element koji upućuje na potrebu za istražnim zatvorom kako bi se osigurala ispravna provedba postupka, no kada se mjerodavno domaće pravo promijenilo, više mu nisu produljivala istražni zatvor po toj osnovi.

79. Vlada nadalje tvrdi kako činjenica da su domaća tijela vlasti, prilikom produljivanja istražnog zatvora određenog protiv podnositelja, ponavljala ista ili slična obrazloženja ne upućuje na ikakvo kršenje njegovih prava jer su njegovo zadržavanje u istražnom zatvoru ispitali domaći sudovi zasjedajući u različitim sastavima, poklanjajući dužnu pažnju pravima podnositelja i posebno okolnostima koje opravdavaju njegovo neprekinuto lišavanje slobode. Domaći sudovi ispitali su mogućnost primjene blažih mjera opreza no smatrali su ih nedovoljnima imajući na umu okolnosti predmeta. Vlada također ističe kako se predmetni kazneni postupak odnosi na posebno složen predmet i domaća tijela vlasti su na odgovarajući način postupila u skladu sa zahtjevom za osobitu žurnost u provedbi postupka.

2. Ocjena Suda

(a) Opća načela

80. Sud ponavlja kako je članak 5. Konvencije u prvom krugu temeljnih prava kojima se štiti tjelesna sigurnost pojedinca i kako se osobito mogu identificirati tri niti koje se provlače kroz praksu Suda: taksativna priroda iznimaka, koje se moraju usko tumačiti i koje ne dopuštaju širok raspon opravdanja na temelju drugih odredbi (osobito članka 8. do 11. Konvencije); opetovano naglašavanje zakonitosti pritvora odnosno istražnog zatvora, u postupovnom i materijalnom smislu, što zahtijeva savjesno pridržavanje vladavine prava; i važnost promptnosti i brzine zahtijevanih sudskih kontrola sukladno članku 5. stavcima 3. i 4. (vidi, na primjer, *McKay protiv Ujedinjene Kraljevine* [VV], br. 543/03, stavak 30., ESLJP 2006-X).

81. Sud je opetovano presuđivao da se pitanje je li razdoblje pritvora odnosno istražnog zatvora razumno, temeljem članka 5. stavka 3., ne može ocjenjivati *in abstracto*. Razumnost nastavka pritvora ili istražnog zatvora za okrivljenika odnosno optuženika treba ocjenjivati u svakom pojedinom predmetu. Nastavak pritvora odnosno istražnog zatvora može biti opravdan samo ako postoje konkretne naznake istinskog zahtjeva javnog interesa koji, ne dovodeći u pitanje predmnjevu nevinosti, preteže nad pravilom o poštovanju pojedinačne slobode (vidi, između drugih izvora, predmete *W. protiv Švicarske*, 26. siječnja 1993., serija A br. 254-A; *Kudla protiv Poljske* [VV], br. 30210/96, stavak 110., ESLJP 2000-XI; i *Idalov protiv Rusije* [VV], br. 5826/03, stavak 139., 22. svibnja 2012.).

82. Predmnjeva govori u prilog puštanju na slobodu. Drugi dio članka 5. stavka 3. ne daje sudskim tijelima vlasti izbor između suđenja optuženiku u razumnom roku i odobravanja njegova uvjetnog puštanja na slobodu za vrijeme suđenja. Dok ne bude osuđen, okrivljenik odnosno optuženik se mora predmnijevati nevinim, a svrha razmatrane odredbe je u biti zahtjev da on bude uvjetno pušten na slobodu nakon što nastavak njegovog pritvora odnosno istražnog zatvora prestane biti razuman (vidi *Vlasov protiv Rusije*, br. 78146/01, stavak 104., 12. lipnja 2008., s daljnjim upućivanjima).

83. U prvom je redu obveza nacionalnih sudbenih tijela osigurati da u danom predmetu istražni zatvor određen protiv okrivljenika ne premašuje razuman rok. Ona u tu svrhu moraju ispitati sve dokaze koji govore za ili protiv postojanja istinskog zahtjeva javnog interesa koji opravdava, uz dužno poštovanje načela predmnjeve nevinosti, odstupanje od pravila poštovanja pojedinačne slobode te ih moraju navesti u svojim odlukama kojima odbijaju zahtjeve za puštanje na slobodu. Sud je pozvan odlučiti je li došlo do povrede članka 5. stavka 3. Konvencije u biti na osnovi tih obrazloženja i činjenica koje podnositelj navede u svojim žalbama (vidi predmet *Labita protiv Italije* [VV], br. 26772/95, stavak 152., ESLJP 2000-IV).

84. Tvrdnje za i protiv puštanja na slobodu ne smiju biti „općenite i apstraktne” (vidi predmet *Smirnova protiv Rusije*, br. 46133/99 i 48183/99, stavak 63., ESLJP 2003-IX). Kad zakon predviđa predmnjevu u pogledu čimbenika mjerodavnih za razloge za nastavak pritvora odnosno istražnog zatvora, mora se uvjerljivo dokazati postojanje konkretnih činjenica koje pretežu nad pravilom poštivanja pojedinačne slobode (vidi predmet *Ilijkov protiv Bugarske*, br. 33977/96, stavak 84. *in fine*, 26. srpnja 2001.).

85. Postojanje osnovane sumnje da je uhićena osoba počinila djelo uvjet je *sine qua non* zakonitosti nastavka pritvora odnosno istražnog zatvora, ali nakon određenog proteka vremena ona više nije dovoljna. U takvim predmetima Sud mora utvrditi opravdavaju li još uvijek drugi razlozi izneseni od strane sudbenih vlasti lišavanje slobode. Kada su ti razlozi „mjerodavni” i „dovoljni“, Sud mora utvrditi i jesu li nadležne domaće vlasti pokazale „posebnu revnost” u vođenju postupka (vidi, među brojnim drugima, predmete *Idalov*, prethodno navedeno, stavak 140.; *Contrada protiv Italije*, 24. kolovoza 1998., stavak 54., *Izvjješća o presudama i odlukama* 1998-V; *I.A. protiv Francuske*, 23. rujna 1998., stavak 102., *Izvjješća* 1998-VII; *Toth protiv Austrije*, 12. prosinca 1991., stavak 67., Serija A br. 224; *B. protiv Austrije*, 28. ožujka 1990., stavak 42., Serija A br. 175; i *Krikunov protiv Rusije*, br. 13991/05, stavak 36., 4. prosinca 2014.).

(b) Primjena tih načela na ovaj predmet

86. Glede razdoblja koje treba uzeti u obzir u ovome predmetu, Sud ponavlja kako pri utvrđivanju duljine pritvora odnosno istražnog zatvora temeljem članka 5. stavka 3. Konvencije, razdoblje koje treba razmotriti počinje na dan kad je okrivljeniku odnosno optuženiku oduzeta sloboda i završava na dan kada je on pušten (vidi, na primjer, predmet *Fešar protiv Češke Republike*, br. 76576/01, stavak 44., 13. studenoga 2008.) ili kada je odlučeno o optužbi, čak i ako je to učinio samo prvostupanjski sud (vidi predmet *Belevitskiy protiv Rusije*, br. 72967/01, stavak 99., 1. ožujka 2007.).

87. Slijedi da je razdoblje podnositeljeva pritvora i istražnog zatvora koje treba razmotriti započelo 19. svibnja 2011. godine, dana kada je uhićen (vidi prethodni stavak 17.) i završilo 19. studenoga 2013. godine kada je podnositelj pušten na slobodu (vidi prethodni stavak 65.), što ukupno iznosi dvije godine i šest mjeseci.

88. Sud na početku primjećuje kako nacionalne vlasti moraju iznijeti uvjerljive razloge za zadržavanje podnositelja u istražnom zatvoru tijekom tako dugog vremena (vidi predmet *Artemov protiv Rusije*, br. 14945/03, stavak 74., 3. travnja 2014.).

89. Sud primjećuje kako je istražni zatvor određen protiv podnositelja u početku temeljen na tri osnove: opasnosti od utjecaja na svjedoke poticanjem na davanje lažnih iskaza, opasnosti od ponavljanja kaznenog

djela i težini optužbi. Prva navedena osnova prestala je postojati kada je sudac istrage saslušao sve mjerodavne svjedoke. Stoga se od 18. kolovoza 2011. godine više nije pozivalo na opasnost od utjecaja na svjedoke kao osnovu za istražni zatvor određen protiv podnositelja (vidi prethodni stavak 25.). Slično tome, težina optužbi kao osnova više se nije mogla primjenjivati nakon siječnja 2013. slijedom objektivnih okolnosti povezanih s izmjenama mjerodavnog domaćeg prava (vidi prethodne stavke 56. i 68.–70.). Nakon toga je istražni zatvor određen protiv podnositelja produljivan samo na temelju opasnosti od ponavljanja kaznenog djela.

90. Preostaje utvrditi jesu li domaće vlasti utvrdile i uvjerljivo dokazale postojanje specifičnih činjenica u prilog njihovih zaključaka o konkretnim osnovama na koje su se pozvale. Pri donošenju te ocjene Sud će imati na umu, uzimajući u obzir i posebne teškoće kod obrade predmeta koji se odnosi na organizirano zločinačko udruženje, da domaće vlasti trebaju provesti odgovarajuće pojedinačno ocjenjivanje osnova za određivanje pritvora odnosno istražnog zatvora u odnosu na određenog okrivljenika (vidi, među brojnim drugima, predmet *Dolgova protiv Rusije*, br. 11886/05, stavak 49., 2. ožujka 2006.; i *Yevgeniy Gusev protiv Rusije*, br. 28020/05, stavak 88., 5. prosinca 2013.).

91. U pogledu odluka domaćih vlasti o istražnom zatvoru određenom protiv podnositelja koje se pozivaju na opasnost od utjecaja na svjedoke poticanjem na davanje lažnih iskaza, Sud primjećuje kako je u početnim fazama postupka sudac istrage utvrdio kako je nužno ispitati više svjedoka koji su imali mjerodavna saznanja o predmetnim kaznenim djelima i koji su poznavali podnositelja (vidi prethodni stavak 22.). Prema viđenju Suda, uzimajući u obzir posebnu složenost dotičnog predmeta, ovaj razlog je bio „mjerodavan” i „dovoljan” kako bi se opravdalo zadržavanje podnositelja u istražnom zatvoru.

92. U pogledu oslanjanja domaćih vlasti na težinu optužbi prilikom produljivanja istražnog zatvora određenog protiv podnositelja, Sud ponavlja da unatoč tome što to može biti mjerodavan element u sveukupnom ocjenjivanju, potreba za nastavkom uskraćivanja slobode ne može biti ocijenjena sa čisto apstraktnog gledišta, uzimajući u obzir samo težinu kaznenog djela (vidi, na primjer, predmet *Kolunov protiv Rusije*, br. 26436/05, stavak 51., 9. listopada 2012. i tamo navedene predmete).

93. Ipak, Sud prihvaća da, zbog njihove posebne težine i reakcije javnosti na njih, određena kaznena djela mogu uznemiriti javnost, što može opravdati istražni zatvor, bar tijekom određenog vremena. U iznimnim okolnostima – i očigledno uz uvjet postojanja dovoljnih dokaza – ovaj čimbenik stoga može biti uzet u razmatranje za potrebe Konvencije. Ipak, ova se osnova može smatrati mjerodavnom i dovoljnom samo ako se temelji na činjenicama koje mogu ukazati na to da bi puštanje okrivljenika na slobodu stvarno ugrozilo javni red. Dodatno, pritvor odnosno istražni zatvor će i dalje biti legitiman samo ako javni red stvarno ostaje ugrožen. Njegovo

nastavljanje ne može biti korišteno kao preteča zatvorske kazne (vidi, na primjer, *Kemmache protiv Francuske*, 27. studenog 1991., stavak 52., Serija A br. 218, i *Tomasi protiv Francuske*, 27. kolovoza 1992., stavak 91., Serija A br. 241-A).

94. S tim u vezi, Sud primjećuje kako nacionalni sudovi nisu obrazložili zašto je bilo nužno nastaviti zadržavanje podnositelja u istražnom zatvoru kako bi se spriječila uznemirenost javnosti, niti su ispitali predstavlja li podnositelj opasnost za javnu sigurnost, uzimajući u obzir specifične okolnosti njegovog predmeta i optužbe iznesene protiv njega. Stoga tvrdnje domaćih vlasti, premda su mjerodavne, ne mogu biti smatrane dovoljnim za određivanje produljivanja zadržavanja podnositelja u istražnom zatvoru.

95. S obzirom na produljivanje istražnog zatvora određenog protiv podnositelja na osnovi opasnosti ponavljanja kaznenog djela, Sud primjećuje kako domaći sudovi nisu ukazali na nikakve aspekte podnositeljeve osobnosti ili ponašanja koji bi opravdali njihov zaključak kako on predstavlja takve rizike. Štoviše, oni su u potpunosti zanemarili važne i mjerodavne činjenice koje podržavaju konkretne zahtjeve podnositelja za puštanjem na slobodu i umanjuju prethodno navedene rizike, kao što su ranija nekažnjavanost i njegovo zaposlenje (usporedi predmet *Taranenko protiv Rusije*, br. 19554/05, stavak 54., 15. svibnja 2014.).

96. Premda je podnositelj dosljedno ustrajao na potrebi posvećivanja odgovarajuće pažnje njegovoj specifičnoj situaciji, ističući čimbenike u korist njegovog puštanja na slobodu, domaći sudovi nastavili su određivati istražni zatvor bez pravilnog ocjenjivanja njegovog predmeta u kontekstu određivanja istražnog zatvora protiv devet drugih okrivljenika. Štoviše, domaći sudovi nisu temeljito ispitali mogućnost primjene druge, blaže mjere opreza te su ili odmah odbili ili zanemarili zahtjev podnositelja za primjenom tih mjera opreza (vidi, na primjer, prethodne stavke 20.–22., 28.–29. i 44.–46.; i usporedi predmet *Taranenko*, prethodno navedeno, stavci 53.–54.).

97. Sud stoga utvrđuje kako su domaće vlasti, propustivši posvetiti se u dovoljnoj mjeri mjerodavnim pitanjima koja se odnose na konkretnu situaciju podnositelja, produljile njegovo zadržavanje u istražnom zatvoru po osnovama koje se ne mogu smatrati „mjerodavnima” i „dovoljnim”.

98. Na posljetku, u pogledu tvrdnji podnositelja kako nakon podnošenja optužnice pred nadležnim sudom, domaći sudovi u svojim rješenjima kojima mu je produljivan istražni zatvor, nisu odredili vremenske rokove za nastavak zadržavanja u istražnom zatvoru, Sud primjećuje kako su se rješenja domaćih sudova pozivala na konkretne zakonske osnove i obrazloženja za nastavak zadržavanja podnositelja u istražnom zatvoru, koji su potom preispitivani svaka dva mjeseca kako to zahtijeva mjerodavno domaće pravo (vidi prethodni stavak 70., članak 131. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku). Stoga, prema mišljenju Suda, suprotno sudskoj praksi

koja se odnosi na neke druge zemlje (vidi, na primjer, predmete *Kharchenko protiv Ukrajine*, br. 40107/02, stavak 98., 10. veljače 2011., i *Chumakov protiv Rusije*, br. 41794/04, stavak 130., 24. travnja 2012.), iz ovog se konteksta ne otvara nikakvo pitanje.

99. U svjetlu svojih prethodnih zaključaka (vidi prethodne stavke 94. i 97.), Sud smatra da domaće vlasti nisu uvjerljivo opravdale nastavak uskraćivanja slobode podnositelju kako se to zahtijeva temeljem članka 5. stavka 3. U tim okolnostima, nije nužno ispitivati je li postupak proveden uz „posebnu revnost” (vidi, na primjer, *Orban protiv Hrvatske*, br. 56111/12, stavak 62., 19. prosinca 2013.).

100. Stoga je došlo do povrede članka 5. stavka 3. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 5. STAVKA 4. KONVENCIJE

101. Podnositelj zahtjeva prigovorio je kako nije bio u mogućnosti ostvariti učinkovito sudsko preispitivanje njegova istražnog zatvora suprotno članku 5. stavku 4. Konvencije. Posebice, tvrdi da je Ustavni sud neopravdano odbio ispitati njegovu ustavnu tužbu dana 15. studenoga 2011. u smislu njezine osnovanosti, proglašivši je nedopuštenom dana 22. prosinca 2011., samo zbog toga što je u međuvremenu doneseno novo rješenje o njegovom zadržavanju u istražnom zatvoru.

102. Vlada je osporila tu tvrdnju.

103. Sud primjećuje kako je pravomoćno rješenje domaćih sudova kojemu se prigovara, i to rješenje Ustavnog suda od 22. prosinca 2011., dostavljeno punomoćniku podnositelja zahtjeva dana 10. siječnja 2012. (vidi prethodni stavak 35.) i da je on podnio svoj zahtjev Sudu dana 3. travnja 2013., to jest više od šest mjeseci kasnije.

104. U vezi s ovime, Sud ponavlja da, bez obzira na izostanak prigovora od strane Vlade, u svakom predmetu koji se vodi pred njim on mora osigurati da je zahtjev podnesen u skladu s vremenskim ograničenjem od šest mjeseci (vidi predmet *Sabri Güneş protiv Turske* [VV], br. 27396/06, stavak 29., 29. lipnja 2012.).

105. Posljedično, s obzirom da je podnositelj podnio svoje prigovore Sudu više od šest mjeseci nakon što mu je dostavljeno pravomoćno rješenje domaćeg suda, Sud smatra da se on nije pridržavao mjerodavnog vremenskog ograničenja od šest mjeseci (usporedi *Bernobić protiv Hrvatske*, br. 57180/09, stavci 78.–81., 21. lipnja 2011.; i *Balta protiv Turske* (odl.), br. 51359/09, stavak 86., 9. prosinca 2014.).

106. Iz navedenog slijedi da je ovaj dio zahtjeva podnesen nepravovremeno i da ga treba odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 1. i 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

107. Člankom 41. Konvencije propisano je:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarne pravo dotične visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravičnu naknadu povrijeđenoj stranci.”

A. Šteta

108. Podnositelj je tražio 22.338,16 eura (EUR) za materijalnu štetu zbog gubitka zarade tijekom razdoblja zadržavanja u istražnom zatvoru, te 4.000,00 eura (EUR) za nematerijalnu štetu.

109. Vlada smatra da je podnositeljev zahtjev neosnovan i nepotkrijepljen.

110. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu vezu između utvrđene povrede i navodne materijalne štete; stoga odbija ovaj zahtjev. S druge strane, dodjeljuje podnositelju 2.600 eura (EUR), na ime nematerijalne štete, uvećanih za sve poreze koji bi se mogli zaračunati.

B. Troškovi i izdaci

111. Podnositelj zahtjeva također potražuje 20.000 eura (EUR) na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i ovim Sudom.

112. Vlada smatra da je ovaj zahtjev neosnovan i neopravdan.

113. Prema sudskoj praksi Suda podnositelj ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo ako je dokazano da su stvarno i nužno nastali i bili razumni glede iznosa. U ovome predmetu, uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i prethodno navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 5.000 eura (EUR) na ime troškova po svim osnovama, uvećan za sve poreze koji bi mogli biti zaračunati.

C. Zatezne kamate

114. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Proglašava* prigovore podnositelja koji se odnose na duljinu trajanja istražnog zatvora koji je protiv njega određen dopuštenim, a ostatak zahtjeva nedopuštenim;

2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 5. stavka 3. Konvencije;
3. *Presuđuje*
 - (a) da tužena država treba isplatiti podnositelju, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačna u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune (HRK) prema tečaju važećem na dan isplate:
 - (i) 2.600 EUR (dvije tisuće šest stotina eura), uvećanih za sve poreze koji bi se mogli zaračunati, na ime nematerijalne štete;
 - (ii) 5.000 EUR (pet tisuća eura), uvećanih za sve poreze koje bi se mogli zaračunati podnositelju, na ime troškova i izdataka;
 - (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja na prethodno spomenute iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
4. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 1. prosinca 2015. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Abel Campos
Zamjenik tajnika

Işıl Karakaş
Predsjednik

*Prijevod, lekturu i pravnu redakтуру napravila prevoditeljska agencija „Ciklopea“ d.o.o. Zagreb.
Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava nije odgovoran za točnost prijevoda i sadržaja.*